

Putovní tábor Rychlebskými horami “Instinkt vede k vodě”

Ve dnech **27. – 31. července 2026** uspořádala **jesenická pobočka EUROTOPIA.CZ, o.p.s.** svůj první pětidenní putovní tábor Rychlebskými horami s názvem „**Instinkt vede k vodě**“ **pro osm mladých lidí ve věku 13–18 let z náhradní rodinné péče**. Během pěti dnů skupina urazila celkem **76,1 kilometru**. Pro většinu účastníků šlo o vůbec první zkušenost s několikadenním putováním, spaním na odlehlých místech a fungováním několik dní bez běžného pohodlí.

Celou cestou děti provázely „dávné zápisky“ fiktivního hydrologa **Karla Horského**. Každé ráno se z nich dozvídaly, co je čeká, a jednotlivé dny postupně nesly názvy **Pramen, Proud, Peřeje, Tůň a Soutok**. Voda tak nebyla pouze součástí krajiny, kterou děti procházely, ale spojovala celý příběh putování. Stejně jako voda někdy pomalu plyne, jindy překonává překážky, nabírá sílu nebo se na chvíli zastaví, měnila se i cesta a zkušenosti celé skupiny.

První den patřil Prameni. Putování symbolicky začalo u pramene Saletta v Travné a hned první etapa byla zároveň kilometrově nejdelší. Po přibližně dvouhodinovém stoupání v dešti skupina dorazila na Borůvkovou horu, kde nechyběly borůvkové knedlíky nebo výstup na rozhlednu. Cesta pak pokračovala pohraničím přes Travnou a Zálesí, kolem Stříbrného pramene a oblasti Pod Koníčkem až k prvnímu noclehu na chatě č. 12 nad Račím údolím. Večer dostal každý svůj vlastní ešus se jménem a děti si rozdělily služby, ve kterých se během dalších dnů střídaly. Někdo měl na starost oheň, jiný vodu na čaj, přípravu jídla, nádobí nebo úklid. Putovní tábor totiž od začátku nebyl jen o kilometrech, ale také o společné odpovědnosti za to, aby skupina každý den fungovala.

Druhý den nesl název **Proud**. Po náročné první etapě už byla únava znát a cesta z chaty č. 12 směrem k Lesní chatě Smrk vedla téměř neustále mírně vzhůru. Déšť vystřídal velké horko a první koupání a hygiena v potoce se rychle proměnily v jeden ze zážitků cesty. Příjemnou zastávkou byly Nové Vilémovice, kde skupinu pohostila amatérská bylinkářka a farmářka **Martina Rabenseifnerová**. Děti provedla svým bylinkovým královstvím, nechala je jednotlivé rostliny očichat i ochutnat a každý si mohl připravit vlastní sušený čaj na další cestu. Po

odpočinku však čekala ještě přibližně polovina etapy přes Hraničky. Cestou děti hrály hru, ve které získávaly suroviny na večerní buřtguláš. Po celodenním putování už počítání bez možnosti cokoli si zapisovat dalo zabrat i hlavě, ale nakonec se skupina dopočítala a kolem sedmé večer dorazila na Lesní chatu Smrk. Tím však den zdaleka nekončil. Bylo potřeba rozdělat oheň a na dvou kotlících a plynovém vařiči společně připravit večeři. Než se vše uvařilo, snědlo a uklidilo, blížila se půlnoc. Dívky přespaly v chatě, chlapci ve stanu a ráno se znovu balilo a vyráželo dál.

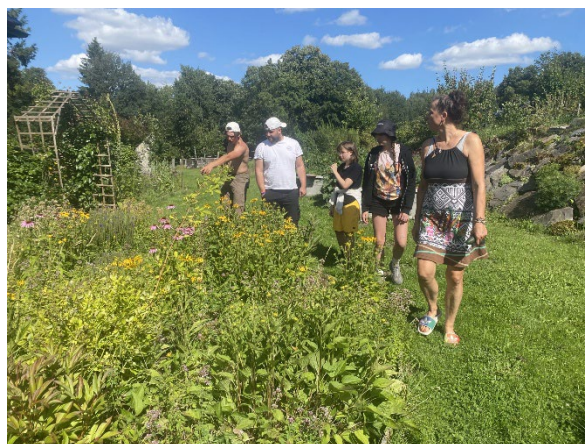
Třetí den přišly **Peřeje**. Trasa z Lesní chaty Smrk přes Nýznerovské vodopády k zaniklé osadě Kamenná vedla sice převážně z kopce, ale byla dlouhá a po předchozích dvou dnech už se únava začala výrazně sčítat. Právě třetí den se stal krizovým. Bolely nohy, vysoké teploty ubíraly sílu a cesta se chvílemi zdála nekonečná. O to větší odměnou bylo koupání v ledové vodě Nýznerovských vodopádů, které v horkém dni přineslo osvěžení i potřebnou energii pokračovat.

Peřeje ale nebyly jen názvem dne. Měly připomínat chvíle, kdy se věci náhle mění, přicházejí překážky a člověk se musí přizpůsobit. Během cesty proto probíhala detektivní hra zaměřená na ochranu přírody a zásahy do ekosystému. Každý účastník získal vlastní roli a skupina postupně pátrala po skutečném „škůdci“. Změna přišla i do samotného týmu – s jedním z vedoucích, Frantou, se děti během dne rozloučily a na jeho místo přišli dva noví vedoucí. I plánovaná organizační změna se tak stala součástí příběhu. Stejně jako v peřejích totiž ani v životě nejde všechno stále stejným směrem a někdy je potřeba přijmout změnu a pokračovat dál. Po příchodu na Kamennou už patřil večer odpočinku, smažení langošů a pod úplňkem také prožitkovému tanci 5 rytů. Kdo chtěl, mohl usnout venku pod hvězdami.

Po třech náročných dnech přišla **Tuň**. Zápisky Karla Horského byly tentokrát zahalené mlhou a děti dopředu netušily, co je čeká. Hlavní myšlenka dne ale byla jednoduchá – **není ostuda zastavit se, odpočinout si nebo si říct o pomoc**. Z Kamenné se skupina pěšky přesunula na autobus do Žulové a odtud na koupaliště ve Velké Kraši. Po třech dnech v nohách a v pokračujícím horku dostaly děti prostor plavat, odpočívat a nabrat síly na poslední část putování.

Připravené bylo i malé překvapení. Přibližně dvanáct kilometrů na další nocleh měl skupinu svézt historický vůz. Starý automobil si ale cestu vyložil po svém a cestou pro děti vypověděl službu. Nakonec pomohla veřejná doprava a poslední dva kilometry do Černé Vody už skupina opět zvládla po svých. Chata s elektřinou, tekoucí vodou a opravdovou sprchou působila po předchozích dnech téměř jako luxus. Poslední večer patřil letní grilovačce, kinu promítanému na stodole a kvůli velmi teplé noci pro některé také dalšímu spaní venku pod hvězdami.

Poslední den čekal děti **Soutok**. Vysoké teploty provázely téměř celý týden a vzhledem k aktuálním výstrahám před horkem se vedoucí rozhodli původní trasu upravit a vynechat plánované prudké stoupání. Součástí putování totiž nebylo překonávat hranice za každou cenu, ale také naučit se poznat, kdy je rozumnější cestu změnit. Z Černé Vody skupina ušla přibližně pět kilometrů do Žulové, část kopcovité trasy překonala vlakem na Pomezí a odtud pokračovala přes lázně až do Jeseníku.

Ještě před posledními kilometry přišel společný vítězný oběd a jeden z nenápadnějších, ale nakonec velmi symbolických úkolů celého tábora – **napsat a vlastnoručně poslat dopis domů**. Pro některé děti to byla téměř nová zkušenost a chvíli přemýšlely, jak se vlastně dopis píše, co patří na obálku a kam se píše adresa. Po několika dnech na místech bez signálu a elektřiny, kdy se telefony postupně vybily a obrazovky vystřídal oheň, společné hry a povídání, to byla krásná tečka. Děti si na chvíli vyzkoušely způsob komunikace, který by možná znal i jejich fiktivní hydrolog Karel Horský – napsat svá slova rukou, poslat je na cestu a počkat, až ke svému adresátovi skutečně doputují.

Několik dní bez telefonů přitom přineslo ještě jednu zkušenost. Děti se znaly už z předchozích společných akcí, přesto bylo zajímavé sledovat, jak jsou bez obrazovek jiné. Více spolu mluvily, smály se, hrály hry a byly jednoduše více spolu. Jako by s telefonem na chvíli zmizela i jedna z bariér, kterou si v běžném životě často ani neuvědomujeme.

Poslední kilometry vedly přes Priessnitzovy lázně až na **Masarykovo náměstí v Jeseníku**, kde už na děti čekaly jejich rodiny s transparenty. Po pěti dnech tak jednotlivé prameny symbolicky dorazily ke společnému Soutoku. V nohách měly **76,1 kilometru**, za sebou déšť, velké horko, kopce, únavu, koupání v potocích a vodopádech, spaní v chatách, stanu i pod

hvězdami, společné vaření a především zkušenost, že dokážou zvládnout mnohem více, než možná před cestou samy čekaly.

„Instinkt vede k vodě“ nebyl jen pětidenní přechod Rychlebských hor. Jednotlivé etapy na sebe navazovaly stejně jako části jednoho vodního toku. Pramen znamenal vykročit, Proud pokračovat a spojit síly, Peřeje přijmout změny a překážky, Tůň dokázat zastavit a načerpat nové síly a Soutok nakonec dojít společně do cíle.

Cílem nebylo zjistit, kdo ujde nejvíce, kdo je nejrychlejší nebo kdo zvládne cestu bez jediné známky únavy. Přišly chvíle, kdy někoho bolely nohy, někdo potřeboval zpomalit a někdo povzbudit. Tehdy ostatní počkali a pokračovalo se dál.

Na našem putování nebyl první, druhý ani poslední. Nešli jsme závod. Nikdo cestu nevzdal a do cíle jsme došli společně. A právě proto byl tentokrát vítězem každý.

A možná nejlepší zpětná vazba přišla až po návratu, když se děti samy začaly ptát, **kdy půjdeme zase.** První putovní tábor jesenické pobočky EUROTOPIA.CZ tak zřejmě nebude poslední. Další společná cesta už se pomalu rysuje – tentokrát možná v zimě.

Putovní tábor „Instinkt vede k vodě“ byl součástí pobytových programů zaměřených na rozvoj identity, komunikace a prevenci rizikového chování, realizovaných v rámci **projektu CESTA k lepší budoucnosti**. Jeho realizaci podpořil také **Nadační fond Albert** v rámci projektu **Rosteme spolu**. Děkujeme také dárcům z platformy **Darujme.cz**, kteří se zapojili do naší letní sbírkové kampaně „**Pomáháme dětem růst a opavskému hypermarketu Globus**, který akci podpořil prostřednictvím hmotného daru v podobě svačín.

Projekt CESTA k lepší budoucnosti, reg. č. CZ.03.02.02/00/24_077/0005546, je realizován organizací EUROTOPIA.CZ, o.p.s. v rámci Operačního programu Zaměstnanost Plus.

